

*Матеріали Всеукраїнської науково-практичної
конференції студентів та молодих вчених
«Південноукраїнські наукові студії»*

високі світські посади і духовну кар'єру. Але він залишався вірний своїм принципам, відстоював свою особисту волю й індивідуальність, не піддаючись спокусам світу.

Література:

1. Григорій Сковорода // Кремень, В. Г. Філософія : Логос. Софія. Розум : підручник / В. Г. Кремень, В. В. Ільїн. – К., 2007.
2. Григорій Савич Сковорода : до 290-річчя від дня народження : рекомендаційний список / уклад. О. А. Крамаренко ; відп. за вип. Т. В. Слабко. – Суми : Сумський державний університет. Бібліотека. Інформаційно-бібліографічний відділ.
3. Філософія Г. Сковороди. /Електронний ресурс/ Режим доступу: <http://kpeklnu.at.ua/e-book/philosofija/page34.html>
4. Чижевський Д. І. Філософія Г. С. Сковороди / Д. І. Чижевський. – Х.:Прапор, 2004. С. – 272.
5. «Вступні двері до християнської добронравності». Сковорода Григорій./Електронний ресурс/ Режим доступу: <https://www.ukrlib.com.ua/books/printit.php?tid=3676>

Тумінська Д. Є., студентка факультету іноземних мов
Науковий керівник: доц. Атаманюк З. М.
Університет Ушинського», м. Одеса, Україна

ІСТИННІСТЬ ЦІННИХ СУДЖЕНЬ

Судження - думка, в якій стверджується або заперечується що-небудь відносно предметів і явищ та яку можна оцінити з точки зору істинності або хибності.

Філософська дисципліна, яка ще називається аксіологією, вивчає категорію “цінність”, характеристики, структури й ієрархії ціннісного світу, способи його пізнання, а також природу і специфіку ціннісних суджень. В епоху обезцінення культурної традиції постає в широкому значенні проблема цінностей.

Дослідники виділяють декілька періодів, які характеризуються бурхливими внесками. Пошуки відповідей на запитання, що ж таке “добро”, “істина”, “благо” особливо стали актуальними в період епохи Відродження та Нового часу. Так, англійський філософ, представник емпірицистського напрямку у філософії, який розвивав ідеї софістів, Д.Юм, вважав, що цінності і норми – це відображення почуттів, які не можуть бути ні хибними, ні істинними, а тому цінності не можуть бути такими. Норми і цінності базуються на почуттях, які у кожного свої, а тому і цінності носять суб'єктивний характер.

Античний період. Вперше, Сократ поставив питання «Що є благо?» через кризу. І саме це стало основним центром теорії цінностей. Водночас із Сократом працював на цю тематику й Платон. Він навіть започаткував класифікацію цінностей. У тому ж часі Арістотель винайшов свою класифікацію, роблячи опір на поняття «цінне».

Кантівський період. Саме Кант вважав, що ціннісно (морально) орієнтовані спонукання присутні у всіх моментах процесу пізнання, свідомість при цьому завжди завжди спрямовується на критерії добра, досконалості та цінності. Наперекір чому Гегель розглядав сутність цінності через її зв'язок з потребами.

Неокантівський період. Виходячи з теорії Канта, Ріккерт і Віндельбанд пов'язували предмет філософії та зміст поняття “цінність”, що аргументувалось наступним чином: предмет філософії не може бути тотожним предметам природничих наук, її завдання – бути вище реальності, яку можна сприйняти емпірично; вивчити норми, принципи, ідеали і

*Матеріали Всеукраїнської науково-практичної
конференції студентів та молодих вчених
«Південноукраїнські наукові студії»*

виразити їх в системі цінностей, без якої немислиме людське існування. Проте, Ніцше виступає проти цінностей християнської моралі, яка, на його думку, заперечує природі самого життя, адже останнє – це воля до влади, і ця воля і виступає найвищою цінністю. Розробляючи ідею “надлюдини”, Ніцше вважав, що така людина зруйнує стару систему цінностей, створивши нову, і головним принципом життя стане положення “не щади свого ближнього і підштовхни падаючого”. Не мовчав і Вебер вважав, що ми в науці шукаємо істину, і що знання, визнані нормативними точками зору, базуються на цінностях, ціннісні поняття є “квазітрансцендентальними” передумовами наук про культуру та суспільство. Поняття “цінність” вчений порівнював з поняттям “парадигма”, вважаючи, що наукові дослідження конституюються за допомогою ціннісних понять, при цьому сама наука повинна виступати незалежною цінністю.

Екзистенціальний період. Хайдеггер, Сартр, М. Мерло-Понті, А. Камю сходяться між собою у визнанні суб’єктивності цінностей. Сартр відмічав: “Моя свобода – единственное основание ценностей, и ничто, абсолютно ничто не может оправдать меня в принятии той или другой определенной ценности, той или другой определенной шкалы ценностей, как бытие, посредством которого существуют ценности... Моя свобода вызывает у меня тревогу именно потому, что она лежит в основе ценностей, а сама лишена основания...”

Істинність цінних суджень доволі легко визначити. Загальні цінні судження виражають істинність відомого ствердження або заперечення щодо повного класу предметів. Якщо продивитися судження на прикладі «Усі льви – ссавці», то можна зазначити, що воно є істинним. Але й речення «Деяка частина левів – ссавці» також є істинним судженням. Незважаючи на це, не треба утотожнювати часткове та загальне судження. Подивимось на прикладі котів- «Деякі коти – чорні»- це істинне судження, а якщо «Усі коти – рижі» - воно може бути як хибним, так й істинним, з-за поспішного узагальнення».

Тому можна визначити, що істинність цінних суджень підтверджується фактами. Без фактів чи спостереженням за предметом/дією неможливо відстежити наскільки є істинним данне судження. Хочу відзначити, що при декількох хибних суджень може бути одне істинне(але ймовірність залежить від фактів суджень).

Література:

1. http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Vnadps_2012_3_18.pdf
2. http://eprints.kname.edu.ua/3022/7/Позділ_5.doc
3. <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/75816/47-Petinova.pdf?sequence=1>
4. <https://classes.ru/all-ukrainian/dictionary-ukrainian-explanatory-term-173903.htm>
5. <https://buklib.net/books/31837/>

Фіник Ю. В., студентка
соціально-гуманітарного факультету,
історико-філософського відділення
Університет Ушинського,
м. Одеса, Україна

МОЛОДІЖНІ СУБКУЛЬТУРИ ЯК СПОСІБ ІДЕНТИФІКАЦІЇ В СУСПІЛЬСТВІ